

ninger, som man under normale Forhold ikke vilde foretage.

I det hele taget ligger Forholdet jo saaledes, at hvis Staten skal yde disse Laan paa 28 Mill. Kr., kan den ikke yde dem af Penge, Staten har, men saa maa der først gennem Lovbestemmelser optages Laan fra Statens Side, for at Staten igen kan laane disse Penge ud til Kommunerne. Naar vi tager disse 28 Mill. Kr. sammen med de 7 Mill. Kr. af Statsboligfonden, saa vil, hvis Regeringens Forslag bliver vedtaget, det indenlandske Obligationsmarked blive belastet yderligere med et Obligationsbeløb paa ca. 35 Mill. Kr. Men det tror jeg ikke, vort Obligationsmarked taaler. Obligationsmarkedet er trykket allerede i Forvejen, og dersom Staten nu skal optræde som Laantager paa det indenlandske Obligationsmarked for et Beløb af den Størrelse, der her er Tale om, saa vil Obligationsmarkedet blive yderligere trykket til Skade for Erhvervslivet. Vi ved, hvorledes Forholdet ligger med Hensyn til Forøgelsen af Obligationsmassen, der findes paa Laanemarkedet. I 1924 var Forøgelsen af Obligationsmaterialet paa det danske Marked knap 160 Mill. Kr., jeg tror 158 Millioner, i 1925 var der knap 150 Millioner, ca. 149 Millioner, men det er givet, at hvis hertil kommer en Obligationsmasse paa 35 Mill. Kr., vil det paa Grund af den Kapitalknaphed, der er i Landet, føre til en yderligere Sænkning af Obligationskurserne; Kurserne vil falde, og hvem vil det skade? Det vil skade alle Laantagerne. Jeg tror, Staten skal være meget varsom her for ikke at fremkalde yderligere Nedgang i Obligationskurserne, og Staten skal ikke give sig til at optræde som Laan-giver, hvis den ikke selv har Penge at laane ud.

Jeg har ikke nævnt de 7 Mill. Kr. til Statsboligfonden. Vor Stilling her maa jo være ret givet. Vi var fra Venstre ikke med til sidste Vinter at vedtage de 20 Mill. Kr., som Fonden den Gang blev udvidet med. Vi vil heller ikke være med til de 7 Mill. Kr., vi vil overlade det til det Kompagniskab, der var sidste Aar mellem Socialdemokrater, Radikale og Konservative, at vandre videre ad den Vej, hvis de ønsker at gøre det. Vi mener, at nu bør man høre op med Statsboligfondsforslignelserne.

Jeg skal derefter kortelig omtale vor Stilling til den Udvidelse af Eksportkrediten, som er foreslaaet, og vi fra vor Side vil træde i velvillig Forhandling om

Eksportkrediten. Den har utvivlsomt gjort og vil komme til at gøre Gavn, og den Maade, hvorpaa hele dette Forhold er ordnet, er ogsaa for nylig blevet en saadan, at man derigennem har trukket nogen udenlandsk Kapital ind i Landet. Det vil muligvis kunne medføre nogen Lempelse i Kreditforholdene herhjemme, hvis der gaas videre ad den Vej, og vi er villige til at forhandle om det; om det netop skal være en Udvidelse fra de 20 Mill. Kr. til de 40 Mill. Kr., det skal jeg for mit Vedkommende lade være usagt, men principielt har vi ikke noget imod det. Det er jo os, der i sin Tid har foranlediget Eksportkrediten, og hvis der kan komme en fornuftig og god Anvendelse af disse Penge, kan det kun gavne Eksporten herfra Landet. Denne Form for Støtte til Eksporten er ogsaa anvendt i mangfoldige andre Lande, selv om det ikke er paa samme Maade som her i Landet, f. Eks. i England, Belgien, Australien, Finland, Frankrig, Holland, Sverige, Tyskland, U.S.A. En hel Række Lande har anvendt denne Form for Støtte for deres Eksport, og det er kun rimeligt og naturligt, at vi ogsaa gør det.

Men saa har jeg en Garantiforpligtelse mere at omtale, nemlig den Garanti, som foreslaas i Lovforslagets § 3, Garantien for Laan til Erhvervsvirksomheder. Der foreslaas her, at Ministeren for Industri, Handel og Søfart indenfor et samlet Beløb af 20 Mill. Kr. kan yde Garanti for Laan, der optages af Erhvervsvirksomheder, med det Formaal for Øje at indføre forbedret Teknik, hensigtsmæssige Omlægninger af Driften, eventuelt i Forbindelse med vel underbyggede Koncentrationer o. s. v. Dér mener vi for vort Vedkommende, at der kan være Rimelighed i at optage en Forhandling om dette. Vi tror ganske vist, at dette Forslag i ret høj Grad vil blive en Skueret, thi det virkelige Forhold er vel nok dette, at det er vanskeligt for industrielle Virksomheder at gennemføre en forbedret Teknik og at omlægge Driften og skabe Koncentrationer, i det hele taget at foretage Udvidelser til Styrkelse af Virksomheden i en Depressionsperiode. Fuld Beskæftigelse er den bedste Betingelse for at gaa til saadanne Udvidelser. Paa den anden Side skal jeg aldeles ikke underkende, at der for visse Virksomheders Vedkommende ogsaa vil kunne gøres noget i en Depressionsperiode, og vi vil derfor ikke stille os afvisende overfor Forhandlinger om det Spørgsmaal og vil heller ikke stille os afvisende overfor at gaa med til et Garantibeløb i saa Henseende. Men jeg